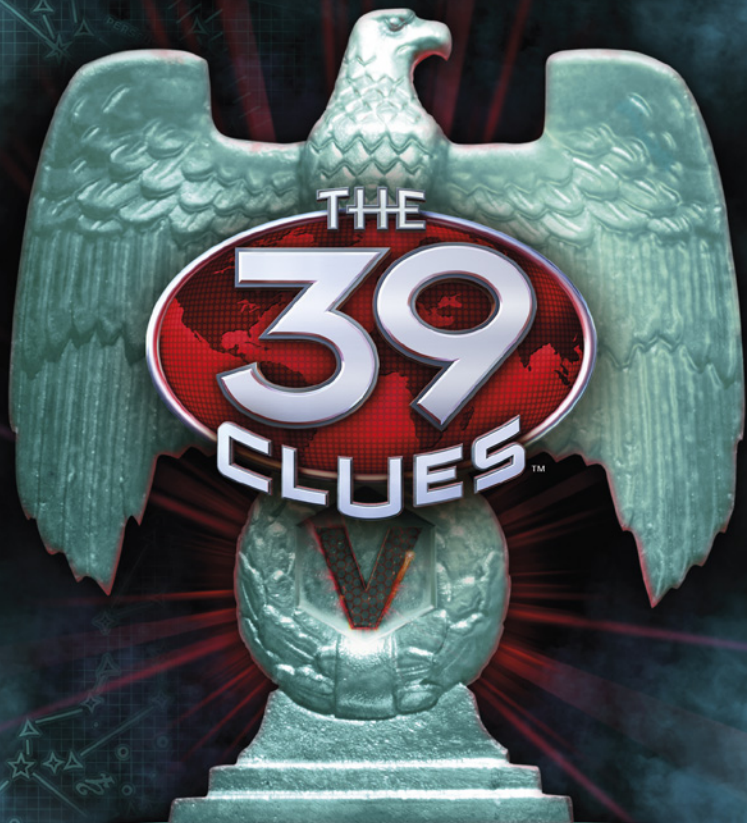

CAHILLEK a VESPEREK
ELLEN

MÁSODIK KÖNYV

AZ ŐRÜLT KIRÁLY VÁRA

JUDE WATSON

A 39 KULCS

CAHILLEK a VESPEREK
ELLEN

MÁSODIK KÖNYV

AZ ŐRÜLT
KIRÁLY VÁRA

JUDE WATSON

Első kiadás

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2024

Albert Blundellnek,
aki imádta a szavakat, és egy írórt nevelt fel
J. W.

1. FEJEZET

Firenze, Olaszország

Dan Cahill észre sem vette, mennyi rendőr van a világon, amíg nemzetközi műkincstolvaj nem lett belőle.

A Santa Maria Novella vasútállomás tele volt utasokkal ezen a kora reggeli órán. Aktatáskás üzletemberekkel, eszpresszót szűrőszőlő diákokkal, csomagoktól roskadozó turistákkal meg két kamasz gyerekkel, akik közül az egyiknek egy felbecsülhetetlen értékű, tizenharmadik századi kézirat volt a hátizsákjában.

Ez volt Dan.

Beleakasztotta a hüvelykujjait a táskája szíjába, és közelebb húzta magához. Szinte olyan volt, mintha Marco Polo kézírata, az *Il Milione* – amit évszázadokig elveszettek hitt mindenki, amíg ő és a nővére rá nem bukkantak a római Colosseumban – lyukat égetne a hátába. Csak nem ezért izzadt ennyire?

Vagy azért, mert érzésre minden második ember rendőr volt?

– Mindenhol *polizia* – suttogta a nővére, Amy.

– Megnézik a felszállók útlevelét – jegyezte meg Dan. Egy egyenruhás férfi épp megállított két diákot,

akik az egyik vonatra igyekeztek. Idősebbek voltak, mint Dan és Amy, de a lánynak ugyanolyan vállig érő barna haja volt, mint Amynek, a srác pedig nyurga volt, mint Dan.

Legalább neki és a nővérének hamis útlevele volt, és mindketten álruhát viseltek. Dannek azért furcsa érzés volt Amyt szőke hajjal látni, ő maga pedig a vastag keretes szemüvegétől úgy nézett ki, mint egy hamisítatlan *KOCKA*, vagy legalábbis annak az olasz megfelelője. *Il Koczko?*

– El kell terelnünk a figyelmüket – súgta Amy. – Ha túl alaposan nézik meg az útleveleinket, lebukunk! Muszáj feljutnunk arra a svájci vonatra!

– Mert ha egy kattant elmebeteg ugráltatni kezd, a legjobb, ha szépen engedelmeskedsz – mondta Dan.

Az üzenet alig pár órával korábban érkezett:

Ha esetleg elkerülte volna a figyelmeket, a szeretteitek továbbra is a Vesper-féle vendégszeretetet élvezik. Ez a korábbi szöszegések miatt van. Egészen addig velünk maradnak, amíg el nem végeztek további négy feladatot. Ezek közül az első a svájci Luzernben lesz. Jobb, ha iparkodtok odaérni, különben hamarosan egy taggal megrövidül a vidám kis kompániánk.

Az Első Vesper

Ellenfelük, az Első Vesper, előszeretettel nyúlt a gunyoros kóstolgatás eszközéhez. Minden szava egy újabb késszúrás volt a testvérek szívébe, mert emlékeztette őket, hogy az ismeretlen túszul ejtette a családtagjaikat, és kész volt végezni velük.

Dan úgy nézte a vonatmenetrendet mutató kiírást, mintha az rejtene a választ az összes kérdésére. Miért itt volt, és miért nem otthon, Massachusettsben, ahol a legfőbb gondja az lenne, hogyan ússza meg a matekházi megírását, mint egy normális tizenhárom évesnek?

Akárhová néztek, mindenhol ugyanazt harsogták a szalagcímek: *IL CRIMINE DEL SECOLO!* Az évszázad bűnténye. Danék elloptak egy Caravaggio-képet az Uffizi Képtárból, és felkerültek az Interpol körözési listájára. Ami egész menő lett volna, ha nem jár érte vagy tízezer év börtön.

De emberek élete volt a tét.

Olyanoké, akikhez közel álltak. Reagan Holté, Ted Starlingé, Natalie Kabráé. A tizenkét éves Phoenix Wizardé. És olyanoké, akiket szerettek. Alistair Oh bácsikájuké és a gyámjaiké, Fiske Cahillé és Nellie Gomezé. Ez volt a legnehezebb az egészben. Fiske Kaliforniából tűnt el, Nellie-t pedig Párizs utcáin rabolták el.

A menetrenden szereplő városnevek összefolytak Dan szeme előtt, miközben elcsigázottan dülöngélt előre-hátra. Valahol felszisszent egy kávégép. A feje fölött egy hang először olaszul, aztán angolul is

bemondta, hogy egy vonat mégsem az eddig jelzett vágányra érkezik. Dan körül minden kezdett elhomályosodni.

– Olyan fáradt vagyok, hogy képes lennék itt az állomás közepén ledőlni – mondta Amynek. – Mikor aludtunk utoljára?

– Talán tegnapelőtt? – fintorgott Amy. – Én is ugyanígy érzek. Durva ez a jet lag. Gyere, igyunk egy kávé, és találjunk ki egy tervet!

– Ja, tényleg, biztos a jet lag az oka – morogta Dan, és elindult a nővére után a kávézó felé. – Nem pedig az, hogy kiraboltunk egy múzeumot, napok óta nem aludtunk és nem ettünk, és csak úgy mellékesen, majdnem meghaltunk! A jet lag itt a gond. *Attól* vagyunk ilyen baromi fáradtak.

– Jó, hát ha a részleteken akarsz lovagolni – mondta Amy, és magára erőltetett egy mosolyt az öccse kedvéért. Odalökött egy összegyűrt bankót a pultosnak, és két ujját feltartva rendelt két kávé.

– Kíváncsi vagyok, most mit akar majd ellopatni velünk – morfondírozott Dan. – Nem tudom, hova tudnék még fejlődni műkincstolvajlásilag!

– Ha sikerülne egy lépéssel előtte járnunk... – morogta Amy. Elvette az aprót, és odaadta Dannek az eszpresszóját.

A fiú belekortyolt a kávéba, és egyből elvörösödött az arca. Vadul köhögni kezdett, és minden hörgés mellé dobbantott egyet a lábával. Többen feléjük fordultak, Amy pedig észrevette, hogy egy rendőr

pásztázni kezdi a tömeget, hogy megtalálja a felfordulás okát.

Elvette öccsétől a kiürült kávéspoharat, visszatette a pultra, majd elkezdte gyorsan átlökdösni Dant a tömegen.

– Figyelemelterelést kértem – sziszegte. – Nem égszakadást-földindulást!

– Nem direkt volt! – hörögte Dan. – Mi az isten volt az a cucc, amit leküldtem?

– Olasz kávé – vont vállat Amy. – Nézd, tizenöt perc múlva indul a luzerni vonat! Rajta kell lennünk!

Dan végignézett a tömegen.

– Tudod, mi jönne most jól? Egy... tuba!

– Egy *mi*?!

Dan oldalra bökött a fejével. Tőlük jobbra egy tuba dülöngélt a tömegben. Dan a nyomába eredt, Amy pedig követte. A hangszer egyszer csak eltűnt a szemük elől. Amy és Dan megkerült egy vonathoz siető családot, és egy vékony, fiatal nőt pillantottak meg, aki tubával a kezében gubbasztott egy bőröndön, és sírt. Egy kis táskán hatalmas matrica hirdette, hogy WILMINGTONI WARÁZSBAGÁZS – EURÓPAI TURNÉ.

– Figyelemelterelés! – káromta Dan.

Közelebb léptek a lányhoz. Azt még nem tudták, mit fognak majd mondani neki, de érezték, hogy ebből a helyzetből még kihozhatnak... valamit.

– Segíthetek? – kérdezte Dan. – Hogy, hogy nem, épp elsőrangú tubaszonglőr vagyok!

A lány megszeppenten pillantott fel rájuk. Kedves, barna szeme volt a vékony drótkeretes szemüvege mögött. Elmosolyodott.

– Kösz, de szerintem elbírok vele. – A halvány akcentusa alapján az USA déli részéről származhatott. A szeme egyszer csak megtelt könnyekkel. – Vagyis nem, nem bírok! Lekéstem a vonatot, és nálam van a tuba meg az összes ruha! Heather tehet az egészről! Ő akart mindenáron elnyalni még egy utolsó olasz fagyit, pont a vonat előtt! Azt mondta, csak egy perc az egész, addig meg vigyázzak a tubájára! Ha nem érek oda Zürichbe időben, nekem végem!

– Mi is Svájcba megyünk! – szólalt meg Dan.

– Tényleg? – kérdezte a lány a szemét törölgetve. – Le fogom késni a hangversenyt! A bőrröndömben maradt a töltőm, az meg Mrs. Mutchniknál van, úgyhogy még felhívni sem tudom őket. O-olaszul meg nem beszélek! – kiáltotta tágra nyílt szemekkel, mint-ha ez lett volna az utolsó csepp a pohárban.

– Nyugodtan használd az én telómat – mondta neki Amy. – Aztán meg gyere el velünk Luzernbe, és onnan továbbmehetsz egyedül Zürichbe. Segítünk!

– Komolyan? Jaj, az szuper lenne! Picit lever a víz Európától, hogy őszinte legyek... – mondta a lány bizalmas hangon, és közelebb hajolt hozzájuk. – Nem vagyok egy nagy utazó. – Esetlenül feltápászkodott, és kezét nyújtott nekik. – Vanessa Mallory, a dél-karolinai Wilmingtonból.

– Mark Farley – felelte Dan, akinek még épp idejében eszébe jutott az útlevelében szereplő álneve. – Ő pedig a nővérem...

Dan agya leblokkolt.

– Caroline – segítette ki Amy. – De szólíts csak Carrie-nek! Mi maine-iek vagyunk – rögtönzött Amy.

– Olyan szuper, hogy pont összefutottunk! – mondta Vanessa, és a vállára vette az egyik táskát.

Kirohantak a peronra, és beálltak a sorba egy gazdag kinézetű nő mögé, akinél egy hatalmas táska és több kisebb bőrönd volt. A nő bundakabátot és bundasapkát viselt, pedig nem is volt olyan hideg. Épp szigorú hangon hadart valamit a vonat ajtajában álló rendőrnek olaszul. A rendőr vállat vont.

Egy idő után megindult a sor. Amy húzta a warászbagázsos táskát, Dan pedig a tubát fogta.

– Koncertre mentek? – mosolygott rájuk a rendőr. Vanessa bólintott.

– Európai turnén vagyunk! – tette hozzá büszkén.

– És az mit jelent, hogy Warászbagázs? – kérdezte a rendőr.

– Nagyon jó zenészeket – felelte Amy, és odaadta neki az útlevelét.

A rendőr alaposan megnézte a benne lévő fényképet, és összevetette Amyvel. Aztán Dan útleveléért nyúlt. Hosszú másodpercekig vizsgálta az okmányt, mielőtt visszaadta volna. Egy bilétát ragasztott a csomagra.

– Ezt a poggyásztartóba rakjuk. Zürichben majd megkapjátok. Jó utat kívánok!

Csak Dan hallotta, milyen megkönnyebbülten sóhajtott Amy, ahogy felszálltak a vonatra. Megkeresték a helyüket, és berakták a tubát a fejük feletti tárolóba.

Dan kinézett az ablakon. Egy esőkabátos férfi beszélgetett a barátságos rendőrrel. Az orra olyan volt, akár egy ragadozó madár csőre, a sötét haja pedig úgy állt, mintha egy repülő propellerével szárította volna be mosás után.

Dan elfordult, körbenézett az állomáson, ám egyszer csak visszakapta a tekintetét a férfira. Maga sem tudta, miért. Talán azért, mert a férfinál nem volt sem jegy, sem útlevel, csak bizalmasan összehajolva beszélgetett a rendőrrel. A szemével pedig végig a pályaudvart pásztázta.

Nyomozó, gondolta Dan. A rendőr a luzerni vonatra mutatott.

2. FEJEZET

A férfi sétálni kezdett a vonat mellett, és benézett az ablakain. Dan visszasüppedt a székébe.

Megbökte Amyt, és biccentett.

– Elkérhetem a telódat, Carrie? – kérdezte Vanessa Amytól. – Muszáj lenne felhívnom Ms. Mutchnikot.

Vanessa előrehajolt a telefonért, Amy pedig hátradőlt az ülésében. Így, Vanessa takarásából már észrevétlenül figyelhette a vonat ablakait pásztázó férfit.

Egy döccenéssel elindult a vonat. A testvérek egy pillanatra látták a férfi arcát, ahogy elrobogtak mellette. A férfi futásnak eredt, és megpróbált felugrani a szerelvényre. Vajon ő is meglátta őket? A vonat gyorsított, a férfi pedig ott maradt a peronon. Dan és Amy megkönnyebbülten pillantottak egymásra. Lehet, hogy csak egy ártalmatlan fickó volt, aki lekéste a vonatát. De Dan ezt nehezen hitte volna.

– Teljesen jól vagyok – mondta Vanessa. – A Farley-k igazán rendesek. Maine-iek, az meg kábé a legkedvesebb állam az országban! Nálam van Heather tubája, nálam vannak a fellépőruhák, és van egy szendvicsem is. Nem, nem kell kijönni elém az állomásra...

Jó, akkor legyen! Nem, ne tessék felhívni a szüleimet!
Tényleg tők totálisan *jól* vagyok!

Ahogy eltűnt mögöttük Firenze városa, Dan egy kicsit megnyugodott. Ő és Amy a 39 kulcs utáni haj-sza alatt megtanulták, hogy az embernek akkor kell pihennie, amikor tud. Ásított. A vonat lágy zakatolása arra emlékeztette, amikor a nagyanyjuk, Grace udvarán feküdt egy függőágyban egy meleg szeptemberi délutánon, egyszer régen, amikor még nem üldözte senki, megvolt minden családtagja, és senkit nem kellett megmentenie. Úgy érezte, most végre el tud aludni.

Egyszer csak a semmiből megragadta egy kéz. Dan teljes erejéből bele akart rúgni a tulajdonosába, de aztán örült, hogy nem így tett. Vajon Olaszországban leszállítják a vonatról azt, aki eltöri a kalauz térdkalácsát?

A fazon mondott valamit olaszul. Aztán néhány angol szónak is sikerült áthatolnia Dan kótyagos agyán.

– Jegyet és útlevelet. A határnál vagyunk.

– Ó, elnézést – mondta Dan, és átadta a jegyét a kalauznak.

– *Grazie*.

– *De nada* – felelte Dan.

– Az spanyol – súgta oda Amy.

– Nem tök mindegy? – vágott vissza Dan. – Túl fáradt vagyok a gondolkodáshoz.

– Átaludtátok Milánót! – mondta Vanessa.

– Jet lag – magyarázta Amy. Ekkor megzizzent a telefonja. Dan már jól ismerte ezt a hangot. A különleges telefon volt az, amit az Első Vesper küldött nekik. Ezen keresztül kommunikált velük. Egy DeOssie titkosított okostelefon volt, olyan, amelyet kémek és katonák szoktak használni. Az Első Vesper úgy programozta be, hogy Danék nem tudtak válaszolni az üzeneteire.

Az Első Vesper bármikor elérhette őket. Ők azonban sosem érhatték el az Első Vespert. A fickó a saját szabályai szerint játszott.

Vanessa felállt.

– Szerzek valahonnan valami ennivalót. Kértek ti is?

– Valami sósat, légyszi – mondta Dan, és a kezébe nyomott pár eurót. – Ha tudsz szerezni amerikai chipset, örökre a barátod leszek.

Vanessa elmosolyodott.

– Igyekezni fogok.

Amint Vanessa elindult a székek között, Amy egyből előkapta a telefont:

Luzernben annyi szép dolgot lehet vásárolni. Ha már arra jártok, hoznátok nekem egy de Virga mappa mundit? Ne aggodjatok, be sem kell csomagolni! Gyorsan kéne. Négy nap múlva, korán reggel. Máskülönben...

– Örülnék, ha nem humorizálna folyton – sziszegte összeszorított fogakkal Dan. – Meg ha nem fenyegetőzne. Tudod, mi az a *de Virga mappa mundi*? A neve alapján valami tézstafélének hangzik.

– A *mappa mundi* világtérképet jelent – mondta Amy. Gyorsan küldött egy smst a kutatócsapatuknak, ami odahaza, a massachusettsi Attleboróban lévő főhadiszállásukon volt. Egy hatalmas padlás-szobában alakították ki a szálláshelyüket, ami tele volt számítógépekkel és táblagépekkel. Még egy saját műholdjuk is volt, a *Gideon*. Amy egy vagyont költött kommunikációs berendezésekre, pontosan az ilyen esetekre felkészülendő. Nem volt se paranoiás, se látnok. Egyszerűen csak rettentően okos.

MEGVAN A KÖVETKEZŐ CÉLTÁRGY: DE VIRGA
VILÁGTÉRKÉP.

Egy percen belül érkezett is a válasz a barátjától, Evantól.

VETTEM. MINDEN OK?

EGYELŐRE – válaszolta Amy.

Beírta a *de Virga világtérkép* szavakat a keresőbe a telefonján.

– A *de Virga*-térkép egy középkori térkép, ami a világot ábrázolja, 1411 és 1415 között készült Velencében

– olvasta Dannek. – 1911-ben fedezték fel Horvátországban. – Amy arca elkomorodott, ahogy végigolvasta a történetét. – Végül aztán örökre nyoma veszett, pont mielőtt árverésre bocsátották volna Luzernben, 1932-ben. Visszavonták az elárverezendő tárgyak köréből, és azóta sem látta senki. Így már érthető, miért küld minket az Első Vesper Luzernbe. Egyenesen az aukciósházhoz kell mennünk, hátha sikerül belepilantanunk az aktáikba.

Dan összevonta a szemöldökét.

– De hogy találunk meg egy térképet, ami már nyolcvan éve eltűnt? Ez nem lehetséges!

– Hát még mindig nem érted? – kérdezte Amy. – Nekünk az a dolgunk, hogy a lehetetlent is teljesítsük.

Dan sötét tekintettel nézett rá.

– Rádadásul gyorsan!

A vonat lelassított, majd megállt. Dan az ablakhoz nyomta az arcát.

– Mi folyik itt?

– Semmi baj – mondta Amy. – Határátlépés után néha le szokták cserélni a vonat személyzetét.

Dan látta, hogy egy csapat kalauz jön ki egy kis épületből, és elindul a vonat felé. Megnyugodva dőlt hátra az ülésében.

Aztán újra előrelendült.

A férfiakból és egy szem nőből álló csapat mögött egy csapzott, esőkabátos ember caplatott. A haja kócos volt, a szeme pedig fürkész...

– Ő az – mondta Dan Amynek. – Utolért minket. Fel fog szállni a vonatra!

– Biztos az Interpoltól van – harapott az ajkába Amy. – Eddig sikeresen eljutottunk, de nem tudom, hogy a nemzetközi rendőrséget ki tudjuk-e játszani.

– Hol van Vanessa? – kérdezte Dan. – Ő a fedősztorink! Nem hittem volna, hogy valaha ezt fogom mondani, de a chips most nem fontos!

Ekkor kinyílt a kocsi végében lévő ajtó, és belépett rajta az esőkabátos. Egy vasúti dolgozó mögött jött, aki udvariasan elkérte egy pár útlevelét. Dan a nyakát tekergetve kiszúrta Vanessát, aki a folyosón közeledett, chipsekkel és perecekkel megpakolva. Átnyomakodott az esőkabátoson és a vasutason, és vidáman intett nekik a zacskókkal.

– Fú! – sóhajtott Dan. – Visszaért. Kész vagy beállni a Warázsbagázsba? Én majd fogom a tubát, te meg tegyél úgy, mintha aludnál... Kis szerencsével átverhetjük a fickót! A dél-karolinai akcentus hogy megy?

Amy megmarkolta Dan csuklóját.

– Ez az! – kiáltott fel. – Valami gyanús volt nekem ebben a lányban! Emlékszel, hogyan mutatta be magát, amikor összetalálkoztunk?

– Persze. „Helló, a nevem Vanessa Mallory.”

– Vanessa Mallory a dél-karolinai Wilmingtonból. De Wilmington Észak-Karolinában van!

Dan lassan Vanessa felé fordult. A lány épp egy kisgyermekes pár mögött vesztegelt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Láthatóan haladni akart, úgymint segített a pár-
nak a babakocsijukkal. Feszült, dühös arckifejezés-
sel vetett oda valamilyen megjegyzést a szülőknek.
A kedves arca hirtelen ridegnek tűnt Dan számára.

Úgy peregtek a kérdések a fejében, mint a lapok
egy kártyapakliban keverés közben. Miért volt olyan
barátságos velük a lány? Miért ment bele ilyen ha-
mar abba, hogy csatlakozik hozzájuk? Olyan volt,
mintha ők környékeztek volna meg azzal, hogy utaz-
zanak tovább együtt, de mi van, ha a lány direkt hív-
ta fel magára a figyelmüket?

Lépre csalta őket... egy *tuba!*

Amy felkapta a hátizsákját.

– Gyere, le kell jutnunk a vonatról!

